

VELKÉ DÍLO PROTIIMPERIALISTICKÉ REVOLUCE NÁRODŮ ASIE, AFRIKY A LATINSKÉ AMERIKY JE NEPŘEMOŽITELNÉ A URČITĚ ZVÍTĚZÍ

Článek uveřejněný v 8. čísle teoretického časopisu
Tricontinental, orgánu Organizace jednoty lidu Asie, Afriky
a Latinské Ameriky, u příležitosti prvního výročí dne, kdy
padl Che Guevara.

8. října 1968

Brzy tomu bude rok od té doby, kdy hrdinsky padl na bitevním poli v Bolívii soudruh Ernesto Che Guevara, nezlomný revoluční bojovník, kterého zrodil lid Latinské Ameriky, skutečný voják internacionalista. Korejský lid vítá společně s revolučními národy celého světa první výročí smrti soudruha Che Guevary s pocitem planoucí nenávisti a hlubokého zármutku.

Che Guevara se dal už brzy v mládí na cestu svatého boje za svobodu a osvobození lidu s vysoko zdviženým praporem protiimperialistického a protiamerického boje a obětoval celý život revoluční věci utlačovaných lidí.

Od chvíle, kdy začala předehra krvavé historie současné buržoazie, která nahradila vykořisťování zahalené středověkými náboženskými a politickými iluzemi vykořisťováním zjevným, nestydatým, přímým a krutým, která zaměnila morální hodnotu člověka za hodnotu směnnou, od té chvíle až dodnes po dlouhou dobu bezpočet komunistů a revolučních bojovníků světa prolévalo krev a položilo svůj život v revolučních bouřích za to, aby smetli všechno staré a shnilé, za revoluční přestavbu struktury celé společnosti, za to, aby sežehli výbuchem společenskou nástavbu prokleté staré společnosti a postavili hnízdo svobodné a šťastné nové společnosti. Che Guevara zasvětil svůj ušlech-

tilý život tomuto svatému boji a zaujal tak čestné místo v řadě revolucionářů světa padlých v boji.

Che Guevara byl nezlomný revolucionář, neznající únavy v boji a skutečný internacionální bojovník, který se zcela oprostil od úzkých nacionalistických citů. Celým svým životem dával skvělý příklad pevného revolučního bojovníka, opravdového internacionalisty.

Che Guevara spolu s kubánskými revolucionáři, v čele se soudruhem Fidelem Castrem, rozvíjel hrdinský ozbrojený boj, a tím velmi přispěl k rozbití amerického imperialismu a diktátorské moci Batisty, jeho agenta a k vítězství kubánské revoluce. Roku 1965 Che Guevara s planoucím revolučním nadšením opustil osvobozenou půdu Kuby a přenesl působiště boje na nové místo, kde ho čekaly četné těžkosti a kruté zkoušky. Kamkoli se v Latinské Americe dostal, všude organizoval a mobilizoval lidové masy k ozbrojenému boji proti americkému imperialismu a jeho agentům a statečně bojoval v čele tohoto utkání až do posledních okamžiků svého života.

Tato revoluční činnost Che Guevary podpořila značně další upevnění vítězství kubánské revoluce a Che Guevara má také velké zásluhy na urychlení rozvoje revoluce v celé Latinské Americe.

Vítězství kubánské revoluce je prvním vítězstvím socialistické revoluce v Latinské Americe a pokračováním Velké říjnové revoluce v Latinské Americe. V důsledku vítězství kubánské revoluce zavlál dnes vysoko rudý prapor socialismu v Latinské Americe, která ještě do nedávna byla považována za dědičné území amerického imperialismu, socialistický tábor se rozšířil i na západní polokouli a jeho moc neobyčejně vzrostla. Kubánská republika, která dnes pevně kráčí v samém čele latinskoamerické revoluce, se stala majákem naděje bojujících národů Latinské Ameriky a osvětluje cestu jejich boje září vítězství. Vítězství kubánské revoluce otřásl od základů koloniálním systémem amerických imperialistů na západní polokouli, vrhlo celou Latinskou Ameriku do revolučních bouří a mocně podněcuje lid této oblasti k svatému boji za nezávislost a svobodu. Vítězství kubánské revoluce skutečně znamená začátek

zhroucení systému koloniální vlády amerického imperialismu v Latinské Americe, přísný rozsudek i prohlášení zkázy amerického imperialismu, který po dlouhou dobu vykořisťoval a utiskoval národy této oblasti.

Upevnění vítězství kubánské revoluce je nejen vážným problémem, který rozhoduje o bytí či nebytí kubánského lidu, o jeho rozkvětu či zániku, ale je i klíčovým problémem, na němž závisí osud latinskoamerické revoluce vcelku.

V revoluci se prochází obdobím značně mučivých bolestí, i když začne v jedné zemi a dosáhne tam oslňujících výsledků. Země, v nichž za obklíčení mezinárodního kapitalismu se uchopil mocí proletariát, nemohou se po celé historické období revolučního přechodu od kapitalismu k socialismu vyhnout nebezpečí imperialistické agrese a restaurace kapitalismu. Svržené vykořisťovatelské třídy vždy usilují o to, aby znovu dosáhly svých starých pozic, které jim byly odňaty a cizí imperialisté bez přestání pokračují v ozbrojené agresi i ve spikleneckých intrikách osnujících politický a ideologický rozklad.

Američtí imperialisté a latinskoamerická reakce nezměrně nenávidí a bojí se samotné existence Kubánské republiky a vytrvale a záštiplně strojí plány na její zardoušení. Vymazáním kubánské revoluce se snaží vyhnat „strašidlo“ komunismu obcházející západní polokouli a zadržet osvobozenecský boj národů, který v Latinské Americe plane jako oheň ve stepi. Američtí imperialisté mobilizují přímo své ozbrojené síly a snaží se rozdrtit Kubu a současně podněcující reakční diktátorské režimy Latinské Ameriky, které jsou pod jejich nadvládou a v jejich područí, vykonávají na Kubu politický a hospodářský nátlak a snaží se jí zadusit politikou blokády.

Pro dosažení konečného vítězství revoluce musí národy, které uchopily moc v obklíčení mezinárodního kapitálu, všemi způsoby upevňovat své vlastní síly a současně s tím se jim musí dostávat spolehlivé podpory od jiných oddílů světové socialistické revoluce i rozsáhlé internacionální pomoci dělnické třídy všech zemí a vykořisťovaných národů celého světa. Jinými slovy, je třeba, aby ve většině zemí světa, při nejmenším v řadě okolních zemí nepřetržitě vznikaly revoluce a imperialistické

obklíčení bylo nahrazeno obklíčením socialistickým, je třeba zbourat imperialistickou bariéru, která obklopuje socialistický stát a otevřít cestu přeměny diktatury proletariátu ve světovou soustavu, odstranit izolovanost obklíčené socialistické pevnosti v jedné zemi a vytvořit pevná pouta bojové solidarity mezinárodní dělnické třídy a utlačovaných národů světa. Teprve tehdy bude možné úplně se vyhnout ozbrojené intervenci imperialistů a pokusům o restauraci kapitalismu a říci, že konečné vítězství socialismu je zajištěno.

Osvobozenecský boj národů je mezinárodním hnutím jako je mezinárodní síla kapitálu. Revoluční hnutí v jednotlivých zemích je národní, a současně je částí světové revoluce. Revoluční boj národů jednotlivých zemí je ve vztahu vzájemné podpory a doplňování a spojuje se v jednotném proudu světové revoluce. Revoluce, která zvítězila nejdřív, musí svými zkušenostmi a příkladem pomáhat revoluci zemí, kde ještě nezvítězila, musí aktivně podporovat osvobozenecský boj národů světa svou politickou, hospodářskou a vojenskou silou a národy zemí, kde ještě revoluce nezvítězila, musí ještě aktivnějším bojem chránit zvítězivší revoluci jiné země před imperialistickou politikou rozdrčení a uspišit vítězství revoluce ve své zemi. Takový je zákon rozvoje světového revolučního hnutí, taková je skvělá tradice, která se už vytvořila v průběhu osvobozenecského boje národů.

Kubánská revoluce tvoří organickou součást světové revoluce a je rozhodujícím článkem řetězu zvláště v latinskoamerické revoluci. Obrana kubánské revoluce a upevňování a rozvíjení jejího vítězství je povinností nejen kubánského lidu, ale i mezinárodní povinností utiskovaných národů Latinské Ameriky a všech revolučních národů světa. Jestliže obrana vymožeností Říjnové revoluce v Rusku, která učinila první průlom do světové kapitalistické soustavy, se stala důležitým problémem, který určil osud rozvoje světové revoluce, je obrana vymožeností kubánské revoluce, která učinila první průlom do koloniálního systému amerického imperialismu v Latinské Americe, důležitý problém, který rozhoduje o osudu latinskoamerické revoluce.

Pro obranu kubánské revoluce je velmi důležité rozvíjet

revoluční hnutí v zemích Latinské Ameriky, sousedících s Kubou. Jestliže se mocně rozhoří plamen revoluce v různých latinskoamerických zemích, kde jsou usazeni američtí imperialisté, síla amerických imperialistů bude tou měrou slábnout a machinace amerických imperialistů a jejich přísluhovačů o zardoušení Kubu soustředěnými silami se nevyhnou krachu. Dále, zvítězí-li revoluce v několika jiných zemích Latinské Ameriky, Kuba se osvobodí z obklíčení imperialismu na všech stranách, vytvoří se příznivá situace pro Kubu a revoluci v Latinské Americe a ještě více se urychlí světová revoluce.

Má-li vzniknout revoluce, je nutné vytvářet subjektivní i objektivní revoluční situaci. Revoluci je třeba rozvíjet v souladu s konkrétní skutečností, v níž se vytvořila objektivní revoluční situace. To ovšem vůbec neznamená, že revoluce se může sama rozvíjet nebo sama dozrát. Revoluce může postupovat vpřed a dozrávat jen aktivním a obtížným bojem revolucionářů. Není možné přispět k růstu síly revoluce, jestliže se nerozvíjí aktivní boj a s odvoláním na to, že revoluce je obtížná, se čeká, až se vytvoří příznivá situace. Revoluční síly se nemohou připravit bez boje, živelně, mohou vyrůstat a upevňovat se jen v obtížném boji. Kdyby se neprováděly přípravy na setkání s rozhodujícím obdobím revoluce tím, že se revoluční síly chrání před nátlakem nepřitele a zároveň se bez přestání hromadí a nechávají vyrůst prostřednictvím aktivního boje, nebylo by možné dosáhnout vítězství revoluce, i kdyby se vytvořila objektivní situace. Odvracet se od revoluce pod záminkou toho, že je nutné vyhnout se obětem, ve skutečnosti znamená odsuzovat národy k tomu, aby se staly věčnými otroky kapitálu, je to stejné, jako nutit je k tomu, aby navěky snášely nelidské vykořisťování a útlak, ponižování a opovrhování, nesčetné útrapy a oběti. Celkem vzato, akutní bolesti období revolučního přechodu jsou mnohem lehčí než chronické utrpení pocházející ze zduření staré společnosti. Sociální revoluce se neuskutečňují snadno, jako když se za bílého dne jde po široké a rovné cestě, ani nepokračují kupředu tak hladce jako plachetnice v příznivém větru. Na cestě revoluce může být trní, vzduté vlny a zákruhy, mohou se vyskytnout dočasné porážky i některé oběti. Vyhýbat se revoluci bez překo-

návání těžkostí a z obavy z obětí – to není přístup revoluční.

Úkol revolucionáře v každé zemi spočívá ve vypracování vědeckého a podrobného způsobu boje na základě správného posouzení vnitřní i vnější situace a správného odhadu poměru sil nepřitele; v normálních dobách jde o to, obcházet sice úskalí a vyhýbat se obětem, ale současně rozvíjet aktivní boj a vykováním jádra v tvrdých zkouškách revoluce a uvědomováním lidových mas shromažďovat a vychovávat síly revoluce a po všech stránkách se připravovat na uvítání revoluční události. Když se pak jednou vytvoří revoluční situace, je třeba neztrácet čas a bez meškání se dát do rozhodného boje za svržení reakčního režimu.

Rovněž formy a metody revolučního boje se neřídí přáním jednotlivců, ale jsou vždy určeny vytvořivší se objektivní a subjektivní situací a odporem reakční vládnoucí třídy. Revolucionáři se musí připravovat ke všem formám boje a správným spojováním různých forem a metod boje jako je politický a ekonomický boj, boj s použitím násilí a boj bez násilí, boj legální a ilegální, a tak podstatně rozvíjet revoluční hnutí.

Kontrarevoluční násilí je nezbytným prostředkem vlády všech vykořisťovatelských tříd. Dějiny lidstva dosud neznají případ, že by se nějaká vládnoucí třída vzdala klidně svého práva na vládu a také nezná případ, že by nějaká reakční třída ustoupila od moci pokorně, bez použití kontrarevolučního násilí. Zvláště čím více se blíží pád, tím zoufaleji jsou imperialisté závislí na prostředcích násilí pro udržení své nadvlády. Imperialisté utiskují nejen národy svých zemí, ale mobilizují vojenské síly k agresi a plenění jiných zemí a krvavě potlačují všechna revoluční vystoupení utlačovaných národů.

Za těchto podmínek osvobozenec boj utlačovaných národů nemůže zvítězit bez revolučního násilí, které svrhne cizí imperialisty a s nimi spojený reakční diktátorský režim domácí vykořisťovatelské třídy. Proti násilí je třeba postavit násilí a kontrarevoluční ozbrojené síly je třeba zničit revolučními ozbrojenými silami.

Plamen revoluce, který se dnes mocně rozhořívá v Latin-

ské Americe, je nezbytným výsledkem, který přinesla existující revoluční situace v této oblasti.

Absolutní většina zemí Latinské Ameriky se dostala pod úplnou nadvládu a do závislosti na americkém imperialismu. V mnoha zemích Latinské Ameriky byly ustaveny proamerické diktátorské režimy a hospodářství těchto zemí je plně závislé na monopolním systému Spojených států amerických. Agresivní a loupežná politika amerického imperialismu v Latinské Americe je základním poutem, které brzdí sociální rozvoj v této oblasti a vhání národy této oblasti do nesnesitelné bídy a utrpení. Američtí imperialisté a proamerické diktátorské režimy Latinské Ameriky nesmírně rozšířily mocenský aparát všeho druhu, počínajíc armádou a policií a potlačují tím nejbrutálnějším způsobem jakékoliv revoluční vystoupení lidu.

Je jasné, že v cárech oblečené, hladovějící, utiskované a ponižované národy Latinské Ameriky nemohou dosáhnout svobody a osvobození, jestliže se zbraní v ruce nepovstanou ke statečnému boji proti utiskovatelům.

Je svrchovaně správné a znamenité, že Che Guevara spolu s revolucionáři Latinské Ameriky pod praporem proletářského internacionalismu, pod praporem protiiperialistického a protiamerického boje bez ohledu na oběti, se zbraní v ruce rozvíjel v různých zemích Latinské Ameriky aktivní hrdinský revoluční boj na obranu kubánské revoluce a za to, aby se přiblížil den osvobození utlačovaných národů této oblasti. Revoluční národy celého světa vyjadřují hluboké sympatie odvážnému činu Che Guevary, který spolu s revolucionáři Latinské Ameriky rozvíjel hrdinský ozbrojený boj. Zářný příklad Che Guevary se stává vzorem revolučního boje nejen národů Latinské Ameriky, ale i osvobozenického boje národů Asie a Afriky a inspiruje je k hrdinským činům.

Che Guevara není již mezi námi. Ukáže se však, že neprolil krev nadarmo. Jeho jméno a jeho nehynoucí revoluční zásluhy, které získal, budou na věčné časy zaznamenány v dějinách osvobození lidstva a jeho ušlechtilý revoluční duch bude žít věčně a nikdy nezahyne. Na polích rozhodného revolučního boje v Asii, Africe, Latinské Americe se objeví tisíce, desetitisíce no-

vých Che Guevarů a veliké dílo revoluce, které nemohl dovést do konce, se vši určitostí uskuteční v boji revolucionářů Latinské Ameriky a revolučních národů celého světa.

Asie, Afrika a Latinská Amerika se dnes změnily ve frontu nejostřejšího protiiperialistického boje. Imperialismus naráží na mocný odpor lidu v Asii, Africe a Latinské Americe a dostává nejtěžší rány. Přesto se imperialismus zoufale snaží udržet si v této oblasti své dřívější postavení a získat ztracené pozice.

Veliké dílo osvobození národů Asie, Afriky a Latinské Ameriky není dokončeno. Dokud na zeměkouli existuje imperialismus a vystavuje národy útlaku a plenění, nemohou národy ani na chvíli zastavit protiiperialistický boj. V boji je nutné pokračovat, dokud ze zemského povrchu nebude definitivně smeten kolonialismus všech forem, dokud všechny utiskované a ponižované národy nevybudují svůj nezávislý stát a nedosáhnou sociálního pokroku a národního rozkvětu.

Imperialismus se nevzdá v žádném případě své nadvlády nad závislými koloniálními státy, dokud nebude vypuzen. Agrese a plenění – to je podstata imperialismu. Jestliže existuje imperialismus, který je neagresivní, už to není imperialismus. Agresivní podstata imperialismu se nezmění až do jeho zániku. Proto je třeba zbavit se všech ilusí o imperialismu a bojovat proti němu až do konce. Jedině pevné zastávání principiálního stanoviska stavějícího se proti imperialismu a upevňování rozhodného protiiperialistického boje umožní utlačovaným národům dosáhnout svobody a nezávislosti, osvobozeným národům umožní zabránit agresi imperialismu, upevnit národní nezávislost a dosáhnout rozkvětu země a národa.

Americký imperialismus je nejbarbarštější a nejhanebnější imperialismus současné doby – je pohlavárem světového imperialismu. Země, jejichž suverenita a území jsou porušeny americkým imperialismem nebo jsou vystaveny hrozbě agrese amerického imperialismu nejsou jen země Asie, Latinské Ameriky a země Afriky. Na zeměkouli není místa, kam by nedosáhly špinavé ruce agrese amerického imperialismu, není místa, jehož se dotkne noha amerického imperialismu, kde by netekla krev lidu. Američtí imperialisté sledují nezměněný cíl – uvést celý

svět do závislosti na sobě. Pro dosažení právě těchto cílů američtí imperialisté bez přestání provádějí ozbrojenou agresi i podvratnou činnost proti socialistickým zemím a nově vzniklým nezávislým státům a potlačují brutálně osvobozenecy boj národů Asie, Afriky a Latinské Ameriky. Tyto agresivní záměry amerického imperialismu je třeba rozhodně rozbít. Je jasné, že v odtržení od boje proti americkému imperialismu není možné hájit světový mír a není možné dosáhnout národního osvobození a nezávislosti, ani vítězství demokracie a socialismu. Protiamerický boj je společnou povinností a nejpřednějším revolučním úkolem, kterému se nemůže vyhnout žádný národ světa.

Pro úspěšné zničení amerického imperialismu je nutné plně pochopit světovou strategii amerického imperialismu.

V současné době základní strategie amerického imperialismu směřující k světové agresi spočívá v tom nezhoršovat podle možností vztahy s velkými zeměmi a vyhýbat se konfrontaci s nimi, snažit se jednotlivě zničit ozbrojenými silami malé a rozdělené revoluční socialistické země a nově vzniklé nezávislé státy, snažit se zesílovat ideově politickou ofenzívu a zevnitř rozkládat země, které jsou ideově slabé, nechtějí uskutečnit revoluci a jen pokřikují o bezzásadové koexistenci s imperialismem, šíří mezi národy iluze o imperialismu a přejí si žít s ním v dobrých vztazích.

Na základě takové světové strategie američtí imperialisté rozšiřují ve velkém měřítku vojenské výdaje a ještě více upevňují vojenské základny a agresivní vojenské svazky k napadení socialistických a pokrokových zemí. Američtí imperialisté se rozsáhle připravují k totální a nukleární válce a zároveň se dali na cestu otevřeného riskování „lokální války“ a zvláštní války ve Vietnamu a v řadě jiných oblastí.

Zároveň s tím se američtí imperialisté zuřivě snaží podplatit zbabělé elementy z řad dělnického hnutí, které mají strach z revoluce a využít jich jako svých agentů a na druhé straně se váží na novou formu studené války směřující k podpoře „liberalizace“ a „demokratického vývoje“ v některých zemích. Mluví o rozšíření doložky „nejvyšších výhod“, o „rozšíření kontaktů mezi Západem a Východem“, a zatím se pomocí tohoto prostředku

snaží o proniknutí své reakční ideologie a kultury, snaží se ideově rozložit národy, znemožnit jim rozvíjet ekonomiku a tak tyto země zničit zevnitř. Imperialisté provádějí podvratné akce a pokusy o vládní převrat, aby odtrhli od protiiperialistické fronty jeden nově vzniklý nezávislý stát po druhém. Opírají se o otevřené násilí a současně pronikají do nově vzniklých nezávislých států s návnadou „pomoci“ a vměšují se do vnitřních záležitostí těchto zemí. Američtí imperialisté dávají dohromady pravicové reakční kruhy a pobízejí je, aby vystupovaly proti pokrokovým silám a snaží se obrátit některé nově vzniklé nezávislé státy na cestu kontrarevoluce.

Jinými slovy, američtí imperialisté drží v jedné ruce olivovou ratolest a v druhé šíp a mávajíce jimi spojují nukleární vyhrožování a „mírové pronikání“, útlak a podvod, za pomoci ozbrojené agrese se snaží pohltnout jednu revoluční zemi po druhé a za pomoci ideologické a kulturní agrese se snaží přivést ke zhroucení země ideologicky slabé.

Národy celého světa musí být nanejvýš ostražitě k těmto intrikářským machinacím amerického imperialismu a musí být plně připraveny utkat se s možnou agresi nepřátel všeho druhu.

Pro mocný rozvoj protiiperialistického a protiamerického boje je důležité upevňovat maximální bojovou jednotu všech oblastí, všech zemí, všech politických skupin, všech lidí, všech sil bojujících proti imperialismu.

Revoluční boj národů Asie, Afriky a Latinské Ameriky probíhá v těsném spojení, protože mají stejná přání i cíle. Jestliže Latinská Amerika sténá pod jhem imperialismu, národy Asie a Afriky nemohou být klidné, a jestliže americký imperialismus zanikne v oblastech Asie a Afriky, vytvoří se příznivá situace i pro národně osvobozenecy hnutí národů Latinské Ameriky. Bojová jednotu a těsné svazky národů Asie, Afriky a Latinské Ameriky upevní několikanásobně, ba stonásobně protiiperialistické, protiamerické revoluční síly a stane se nepřemožitelnou silou, která s úspěchem rozbije agresi imperialistů a jednotnou frontu mezinárodní reakce. Proto národy všech oblastí, kde se usadili američtí imperialisté, jim musí spojenými silami zasadit zdrcující úder.

V Asii, Africe a Latinské Americe jsou jak socialistické státy, tak i státy neutrální, země velké i malé. Všechny tyto země s výjimkou loutkových vlád a satelitních států imperialistů tvoří protiimperialistickou a protiamerickou sílu. Přes rozdíly ve státním a společensko-politickém systému, politickém přesvědčení a víře národy zemí v těchto oblastech jako utlačované národy, které všechny stejně zažily útisk a vykořisťování imperialistů a kolonialistů, mají společný cíl a záměry – bojovat proti imperialismu a starému i novému kolonialismu a dosáhnout národní nezávislosti a národního rozkvětu. Rozdíly ve státním a společensko-politickém systému, v politickém přesvědčení a víře se nemohou v žádném případě stát překážkou ve společném boji proti americkému imperialismu. Každá země musí vytvořit jednotnou protiimperialistickou frontu a provádět společné protiamerické akce, aby byl zničen společný nepřítel a bylo dosaženo společného cíle.

Je samozřejmé, že mezi lidmi bojujícími proti imperialismu mohou být lidé různých kategorií. Někteří mohou aktivně vystupovat proti imperialismu, jiní mohou být nerozhodní v protiimperialistickém boji a jiní se mohou přidat k protiimperialistickému boji proti své vůli pod tlakem lidu své země a národů celého světa. Ale bez ohledu na to, jaké jsou jejich motivy, je třeba všechny tyto síly s výjimkou agentů imperialistů vtáhnout do společného protiamerického boje. Jestliže se do společného protiamerického boje vtáhne více sil, i když to jsou síly nedůsledné a nestálé, a na nejvyšší míru se izoluje americký imperialismus a zasazují se mu společné údery, je to dobré a vůbec ne špatné. Je třeba usilovat o to, aby lidé, kteří se vyhýbají protiimperialistickému boji, se tohoto boje zúčastnili a aby ti, kteří jsou v protiimperialistickém boji pasivní, vystupovali aktivně. Rozkol v jednotné protiamerické frontě nebo odmítnutí společných protiamerických akcí by měl jako důležitý následek jedině oslabení protiimperialistického a protiamerického boje.

Pro dosažení vítězství v boji s americkým imperialismem musí všechny země, ať velké či malé, zasazovat americkému imperialismu rány ve všech zemích. Při tom je zvláště důležité, aby malé země v Asii, Africe a Latinské Americe odhodily uctí-

vání mocných, které se projevuje přáním opírat se o velké země a aktivně vstoupily do protiamerického boje. Je chybou domnívat se, že americký imperialismus není možné zničit, nebudou-li bojovat velké země. Je samozřejmě lepší, když velké země bojují proti americkému imperialismu společně s malými zeměmi. Proto malé země musí usilovat o to, aby se sjednotily s velkými zeměmi. Vůbec to ale neznamená, že není-li země velká, nemůže v boji přemoci americký imperialismus. Je zcela jasné, že revoluci nemůže dělat ten, kdo sedí se založenýma rukama a spoléhá se na veliké země, a že ji nikdo neudělá místo něho. I malé země mohou zvítězit nad silným nepřítelem, jestliže ustanoví čuče, sjednotí lidové masy a bez obav z obětí statečně povstanou k boji. Toto je zcela jasná pravda naší doby potvrzená skutečným životem. Zkušenost korejské války dokázala tuto pravdu a také vítězství kubánské revoluce i hrdinský protiamerický odpor vietnamského lidu za záchranu vlasti ji dokazuje stejně skvěle.

Navíc jestliže mnoho zemí vystupujících proti imperialismu bojuje společnými silami, národy s rozhodující převahou sil mohou složit lehce jakkoliv silného nepřítele. Národy zemí, které provádějí revoluci, musí americkému imperialismu společně na všech místech, kam se natahují špinavé ruce jeho agrese, utrhout levou a pravou ruku, levou a pravou nohu a nakonec uříznout hlavu. I když nyní američtí imperialisté jsou plni naděje, chvástají se a vychloubají, jestliže jim revoluční národy světa společně utrhnou jednu končetinu po druhé, nebude americkému imperialismu pomoci a nakonec bude přemožen. Na strategii amerického imperialismu, který usiluje o rozbití malých zemí každé zvlášť, musíme odpovědět tím, že malé země spojenými silami odříznou americkému imperialismu jednu po druhé obě nohy. Dá se říci, že toto je strategie boje malých zemí pro vítězství nad americkým imperialismem.

Korejský lid už více než 20 let bojuje proti okupaci jižní Koreje americkým imperialismem, za sjednocení vlasti. Korejská revoluce je součástí světového revolučního hnutí, revoluční boj korejského lidu se rozvíjí ve společném boji národů celého světa za mír, demokracii, národní nezávislost a socialismus. Ko-

rejský lid bojuje za dokončení díla svého národního osvobození a současně vynakládá veškeré úsilí k tomu, aby urychlil celkový rozvoj světového revolučního hnutí. Náš lid stojí v jedné řadě se všemi silami vystupujícími proti americkému imperialismu a podporuje důsledně boj národů všech zemí vystupujících proti americkému imperialismu. To považujeme za jeden důležitý faktor vítězství korejské revoluce.

Imperialismus představuje sílu, která už svůj čas prožila a umírá, a osvobozenecý boj národů je novou silou, usilující o pokrok lidstva. Na cestě osvobozenecého boje národů se mohou vyskytnout těžkosti a překážky, mohou tam být různé zákruty, ale to, že imperialismus zahyne a osvobozenecý boj národů zvítězí, je nezadržitelný zákon historického vývoje. Imperialisté v čele s americkým imperialismem se zuřivě snaží zastavit sílící osvobozenecý boj národů, ale je to jen poslední výpad těch, které čeká zánik. Čím více zuří, tím více se jejich postavení zhoršuje. Americký imperialismus jde cestou vedoucí z vrcholu dolů, jeho osud je jako slunce, které zapadá. Američtí imperialisté budou pod tlakem osvobozenecého boje národů určitě vyhnáni z Asie, Afriky i Latinské Ameriky. Velké dílo proti-imperialistické revoluce národů Asie, Afriky a Latinské Ameriky je nepřemožitelné a určitě zvítězí.

VYŘEŠIT NAPĚTÍ V DOPRAVĚ

Závěrečný projev na XVIII. rozšířeném plenárním zasedání čtvrtého ústředního výboru Korejské strany práce

16. listopadu 1968

Soudružky a soudruzi,
v průběhu několika dní jsme se podrobně zabývali otázkou dalšího zintenzívnění v dopravě.

Jak bylo konstatováno v referátě a v diskusních příspěvcích, dosáhli pracovníci odvětví dopravy v uplynulém období obrovských úspěchů ve své práci a značně přispěli k rozvoji národního hospodářství. Budeme-li hovořit o železniční dopravě, i zde bylo v uplynulé době dosaženo značného rozvoje.

Rozhodně nelze říci, že úspěchy, kterých jsme dosáhli v dopravě, jsou malé. Kdybychom byli těchto úspěchů v dopravě nedosáhli, nebylo by možné zajistit vysoké tempo růstu národního hospodářství. Jen v minulém roce vzrostla průmyslová výroba ve srovnání s předcházejícím rokem o 17 procent, a to bylo umožněno jen díky práci dopravy, která přepravila na místo suroviny a materiály i zařízení a náhradní díly. Nebylo by správné, kdybychom opomíjeli naše úspěchy a všímali si pouze nedostatků. Musíme správně ocenit úspěchy, kterých dosáhla doprava v minulé době.

O úspěších dosažených v dopravě se již hovořilo v referátě a proto o nich znovu nebudu dlouze hovořit.

V práci železniční dopravy existují vedle mnoha úspěchů i četné nedostatky. V naší dopravě, zejména železniční, trvá dnes velké napětí. Není to však rozhodně způsobeno tím, že by směrnice strany byly chybné nebo špatnou prací pracovníků tohoto odvětví.

Strana stanovila směrnice k rozvoji železniční dopravy,